

J. G. Serants

Wat zou ik doen zonder voeten ? Dat besef ik maar ten volle als ik naar m'n verzameling schoenen sta te kijken. Pittig detail : ik heb nog nooit een versleten paar schoenen weggegooid. Soms sta ik daar als een idioot vijftig jaar oude schoenen te betasten of er aan te ruiken en met nodta^lgie te denken aan de tijd dat ze perfect aan mijn voeten pasten. Ik heb bij voorbeeld joggingschoenen die zo versleten zijn dat er gaten in de zolen zitten. Maar aan weggooien denk ik niet. Wat hebben we samen allemaal niet meegemaakt tijdens vermoeiende tochten door berg en dal, modder en bochtige bospaadjes ? Als ik ze nu in m'n handen houd en ze besnuffel, glijden er taferelen voorbij m'n geest als een film. Van één paar schoenen heb ik enorme spijt dat ik ze heb moeten achterlaten in Kongo : een paar prachtige Keith Hihglander shoes in donkerbruin cordobaans leer, waanzinnig duur toen ik ze in 1957 kocht. Maar nu heb ik ter compensatie een paar dat ze met brio vervangt: een paar in mauve suède met crèpe zolen, die ik in Milaan heb gekocht in de beroemde Via della Strega. Als ik ze aan heb, vraagt iedereen zich verbaasd af waar ik die in godsnaam heb kunnen kopen. Ook van een paar zwarte Armani bottines zou ik voor geen geld ter wereld kunnen scheiden. De punten staan al een beetje omhoog, maar dat geeft niet.

Enzoverder enzovoort.

Zoals ^ujullie zien, ben ik een rasechte schoenenfetisjist. Maar een beschaafd mens kan daar toch niks tegen hebben, of wel soms?

J. G. Serants